

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6To/6/2017
Identifikačné číslo spisu:	9516100198
Dátum vydania rozhodnutia:	14.11.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Štefan Michálik
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:9516100198.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí 14. novembra 2018 v Bratislave v trestnej veci proti obžalovanému Q. E. a spol., pre pokračovací zločin prijímania úplatku spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. o odvolaniach obžalovaného Q. E. a jeho manželky Y. E. a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo 04. júla 2017, sp. zn. PK - 1 T 35/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/, ods. 2 Tr. por. vo vzťahu k obžalovanému Q. E. sa z r u š u j e napadnutý rozsudok.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec sa v r a c i a súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len súd prvého stupňa alebo špecializovaný trestný súd) zo 04. júla 2017, sp. zn. PK - 1 T 35/2016, bol obžalovaný Q. E. (a tiež aj obžalovaný, teraz už právoplatne odsúdený I. Q.) v bodoch 1/ až 3/ uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

1. dňa 06.10.2014 v čase o 12.10 hod. v Piešťanoch na Krajinskej ceste, potom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 137 ods. 2 písm. f/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom D. R., ktorý viedol motorové vozidlo zn. Fiat Ducato, e.č. U.-XXXQ., prevzali od menovaného finančnú hotovosť vo výške 50,- €, pričom následne uvedený

priestupok v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k/ zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore riadne nezadokumentovali, v rozpore s § 58 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu a uvedenú finančnú hotovosť si ponechali pre vlastnú potrebu,

2. dňa 17.10.2014 v čase o 15.17 hod. v Piešťanoch na Vrbovskej ceste, potom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom C. I., nar. XX.XX.XXXX, ktorý viedol motorové vozidlo značky Ford Focus, e.č. C.-020X., prevzali od menovaného finančnú hotovosť vo výške 50,- € za to, že uvedený priestupok v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k/ zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore riadne nezadokumentovali, v rozpore s § 58 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu a uvedenú finančnú hotovosť si ponechali pre vlastnú potrebu, túto nevykázali ako sumu prijatú za priestupok riešený blokovou pokutou a v zázname zo služby vykázali priestupok ako vyriešený dohovorom,

3. dňa 17.10.2014 v čase o 17.48 hod. v Piešťanoch na Krajinskej ceste, potom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 3 ods. 2 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom I. W., nar. XX.XX.XXXX, ktorý viedol motorové vozidlo značky Škoda Octavia, e.č. H.-XXXR., prevzali od menovaného finančnú hotovosť vo výške 20,- € za to, že uvedený priestupok v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k/ zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore riadne nezadokumentovali, v rozpore s § 58 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu a uvedenú finančnú hotovosť si ponechali pre vlastnú potrebu,

teda

Q. E. (a tiež I. Q.) v bodoch 1/ až 3/ - spoločným konaním v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu pre seba prijali úplatok a uvedený čin spáchali ako verejní činitelia,

-spoločným konaním ako verejní činitelia v úmysle zadovážiť sebe a inému neoprávnený prospech, vykonávali svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu.

Obžalovaný Q. E. bol za to odsúdený podľa § 329 ods. 2, s použitím § 41 ods. 1, § 38 ods. 2, s poukazom na ustanovenia § 36 písm. j/, § 37 písm. h/ Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1 Tr. zák. bol mu uložený trest zákazu činnosti - vykonávať službu v Policajnom zbore na dobu 5 rokov.

Rozsudok bol doručený prokurátorovi 15.08.2017, obžalovanému Q. E. XX.XX.XXXX a jeho obhajkyňi JUDr. Lýdii Ráckovej 18.08.2017.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný Q. E. priamo po vyhlásení napadnutého rozsudku na hlavnom pojednávaní, ktoré odôvodnil prostredníctvom obhajkyne 23.08.2017 (doručené súdu 24.08.2017) a tiež osobne 01.10.2017 (doručené súdu 03.10.2017). Odvolanie v prospech obžalovaného podala aj manželka Y. E. 31.08.2017 (podané na pošte 02.09.2017, doručené súdu 05.09.2017) proti výroku o vine, treste a konaní, ktorému predchádzalo. Odvolanie podal 17.07.2017 a 21.08.2017 aj prokurátor proti výroku o treste v neprospech obžalovaného Q. E. a vo vzťahu k obžalovanému I. Q. sa vzdal práva podať odvolanie, a preto rozsudok vo vzťahu k I. Q. už nadobudol právoplatnosť.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len

prokurátor) v odôvodnení poukázal na to, že uložené tresty sú vo vzťahu k obžalovanému Q. E. neprimerane nízke vzhľadom k závažnosti jeho konania a na jeho postoj k prejednávanej veci. Pokiaľ ide o výšku uloženého trestu odňatia slobody obžalovanému E. vo výmere 6 rokov, súd správne vyhodnotil neprevažujúce poľahčujúce ani priťažujúce okolnosti. Pri zákonnej trestnej sadzbe 5 - 12 rokov je uložený trest na dolnej hranici trestnej sadzby. Obžalovaný spáchal pokračujúci korupčný trestný čin a zneužil právomoc verejného činiteľa nie v jednom osamostatnenom prípade, ale až v troch prípadoch v priebehu dvoch spoločných služieb s odsúdeným I. Q.. Nešlo u neho o jednorazové skratkové konanie, ale o pravidelnú činnosť a zdroj nelegálnych príjmov. Výkazuje to vysokú závažnosť a spoločenskú nebezpečnosť, a preto je uložený trest neprimerane nízky a neplniaci jednu zo základných funkcií ukladania trestov vyjadrenú v § 34 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorej trest vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a trestného činu a zároveň má okrem ochrany spoločnosti pred páchatel'om zabezpečiť predovšetkým to, aby odradil iných od páchania trestnej činnosti. Uložený trest tieto požiadavky nespĺňa. Nesúhlasí ani s neuložením peňažného trestu, pre ktoré boli splnené všetky zákonné podmienky v zmysle § 56 ods. 1 Tr. zák. Ide totiž o páchatel'a úmyselného trestného činu, ktorým získal majetkový prospech. Druhému spoluobžalovanému, ktorý sa ku spáchaným činom priznal a svoje konanie oľutoval, peňažný trest bol uložený. Preto mal byť primeraný peňažný trest uložený aj obžalovanému E.. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok vo výroku o treste ohľadne obžalovaného E. zrušil a uložil mu trest odňatia slobody v rozsahu 7 až 9 rokov so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom strázenia, peňažný trest vo výške 1.000,- Eur a trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze výkonu štátnej služby príslušníka PZ v trvaní 5 rokov. V závere požiadal o oznámenie, ktorému senátu Najvyššieho súdu SR bola predmetná odvolacia vec pridelená.

Obžalovaný Q. E. v dôvodoch odvolania vytkol súdu I. stupňa, že napadnutý rozsudok oprel o obrazovo - zvukové záznamy (informačno-technické prostriedky, ďalej len ITP) z priestorov služobného vozidla so sledovaním obžalovaných získané na základe dvoch príkazov sudcu pre prípravné konanie nespĺňajúce zákonné náležitosti podľa § 114 ods. 2 Tr. por. Prvý príkaz bol vydaný sudcom Krajského súdu v Bratislave (vo veci podozrenia z páchania trestného činu vodičmi motorových vozidiel), ktorý nebol vecne príslušným na takýto úkon a navyše Sekcia kontroly a inšpekčnej služby Úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby MV SR (ďalej len inšpekcia), nebola oprávnená žiadať použitie ITP vôbec podľa § 2 ods. 2 zákona č. 166/2003 Z.z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím ITP (zákon o ochrane pred odpočúvaním) a tento orgán bol zriadený nariadením ministra vnútra SR č. 57 na vyšetrovanie trestných činov príslušníkov PZ v rozpore so zákonom č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, hoci táto inšpekcia nie je súčasťou Policajného zboru, čo zakladá dôvod nezákonného stíhania obžalovaného. V druhom príkaze vydaným sudcom špecializovaného trestného súdu (ďalej len ŠTS) je poukázané na skutočnosti zistené predchádzajúcim použitím ITP, bez toho aby bol tento príkaz odôvodnený v zmysle § 114 ods. 2 Tr. por. Bez týchto dôkazov by jeho vina nebola preukázaná, lebo proti nemu vypovedal iba spoluobžalovaný I. Q., ktorý na hlavnom pojednávaní dal vyhlásenie o vine ku všetkým skutkom obžaloby a súd toto vyhlásenie prijal. Ostatné nepriame dôkazy sami o sebe, alebo vo svojom súhrne nedávajú jednoznačný a presvedčivý záver o tom, že skutkov kladených mu za vinu sa dopustil. Tieto skutočnosti súd odôvodnil iba tým, že stíhanie obžalovaných inšpekciou bolo zákonné vzhľadom na údajnú „ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR", ktorú možno zvrátiť len postupom podľa § 283 ods. 5 Tr. por. Týmto postupom bolo porušené ustanovenie § 2 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon. Zároveň tým došlo k vážnemu porušeniu práva na obhajobu a práva na spravodlivý proces, čo bolo dôvodom na jeho oslobodenie spod obžaloby v zmysle § 285 písm. c/ Tr. por. Právo na jeho obhajobu bolo porušené aj tým, že v konaní nemal obhajcu, ku ktorému by mal dôveru a súd mu obhajcu neustanovil, hoci na jeho zvolenie nemal finančné prostriedky. Súd tieto námietky v rozsudku bagatelizoval, s námietkami zaujatosti sudcov a obhajcu sa nezaoberal, na hlavnom pojednávaní bola porušená zásada ústnosti, na jeho pripomienky nebolo reagované, záznamy získané z ITP neboli prepísané doslovne a výpovede svedkov boli pozmeňované.

Súd nejasné a neúplné skutkové zistenia nahrádzal vlastnými hypotetickými úvahami a domnienkami v neprospech jeho osoby, ktoré nemali oporu vo vykonaných dôkazoch. Nevysporiadal sa náležite ani so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie - jeho obhajobnými tvrdeniami a jeho návrhmi na

doplnenie dokazovania a hoci išlo o návrhy podstatné pre rozhodnutie, súd ich odmietol. Zopakoval obhajobu, ktorú uvádzal v konaní pred súdmi, poukázal na ním namietanú výpoveď spoluobžalovaného I. Q., ktorej súd uveril, na výpovede svedkov D. R., W. M., C. I., I. W., Mgr. M. X. a Mgr. I. Q., ktorí vypovedali pod nátlakom vyšetrovateľa, s čím sa súd dôsledne nevysporiadal a na nezákonnosť získania obrazovo - zvukových záznamov. Poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (vec G.R. proti Š., rozsudok z 21.10.1999 - sťažnosť č. 30544/96, R.T. proti Š., rozsudok z 9.12.1994 - sťažnosť č. 18390/91, V.D.H. proti H, judikatúru Ústavného súdu SR sp. zn. I ÚS 226/03 z 12.5.2004, III ÚS 209/04 z 23.6.2004, III ÚS 36/2010 zo 4.5.2010, I ÚS 114/08 z 12.6.2008, I ÚS 26/94, III. Ús 7/08 a na čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Ide o rozsudok arbitrárny - svojvoľný.

Vyjadril sa aj k odsúdeniu svedka C. I. rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 31.08.2015, sp. zn. 4 T 33/2015, kde tiež bol skutok zistený údajne z použitia ITP - obrazovo - zvukového záznamu v trestnej veci pod ČVS: SKIS-456/OIZV-V-2014, pod ktorým sa ale na inšpekcii vedie trestná vec obžalovaných.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo vzťahu k jeho osobe vo výrokoch o vine, treste a naň nadväzujúce výroky a na základe § 322 ods. 3 Tr. por. ho podľa § 285 písm. c/ Tr. por. oslobodil spod obžaloby Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. VII/1 Gv 112/14/1000, zo 16.12.2016 pre všetky tri body v nej uvedené.

Obžalovaný Q. E. 27.08.2017 (elektronický doručenie 29.08.2017) podal vyjadrenie k odvolaniu prokurátora. V ňom v podstate zopakoval skutočnosti uvádzané v odvolaní. Popiera skutočnosti v odvolaní prokurátora v celom rozsahu, lebo nie sú dôvodné. Išlo o vykonštruovaný proces práve zo strany prokurátora, ktorý sa snažil podsúnuť súdu pozmeňované dôkazy a ukrátil ho na jeho právach. Prokurátor podal obžalobu, kde skutky zo 06. a 17.10.2014 kvalifikoval ako trestné činy tam uvedené, čím vzniká podozrenie z trestnej činnosti práve konajúceho prokurátora, ktorý v konaní pred súdom a v trestnom konaní maril spravodlivosť v zmysle § 344 Tr. zák. a to tak, že predložil dôkazy, o ktorých vie, že sú sfaľované a pozmenené a bránil v získaní dôkazov v jeho prospech v úmysle zmariť, alebo sťažiť mu uplatnenie jeho základných práv a slobôd, a to ako verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, pričom nesplnil povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci a spôsobil svojim konaním značnú škodu a tiež preto, aby inému zmaril, alebo sťažil uplatnenie jeho základných práv a slobôd s poukazom na § 326 Tr. zák., čím sa dopustil zneužívania právomoci verejného činiteľa. Išlo o listinné dôkazy niekoľkokrát (4 krát) prečíslované tak, ako sú založené v súdnom spise (čl. 107-120, 127-140, 170-172, 176, 178, 183, 186-187, 199-200, 571-581, ale tiež prečíslované na čl. 87, 111 - prepis a žurnalizácia na 108, 129, 135, fotodokumentácia na čl. 1, 2 a na čl. 1, 2 o činnosti sledovaných osôb v rozsudku uvedené pod čl. 109-110, 111-114, 131-134, 135-140, ktoré mali preukázať, že vozidlá priestupcov - svedkov a vozidlo Policajného zboru pridelené obžalovaným boli na mieste, kde sa mali stať skutky, absentuje zobrazenie evidenčných čísel vozidiel a tiež to, či priestupcovia svedčiaci vo veci a obžalovaní boli na miestach činov, nebola preukázaná identifikácia svedkov - priestupcov, pretože boli vyhľadani políciou). Dôkazy - záznamy zo služby zo 06.10.2014 a 17.10.2017 na čl. 581 a 579, ktoré nariadil zaobstarať predseda senátu a spochybnil ich svedok Mgr. M. X., sa odlišovali a ich výpovedná hodnota bola rozdielna a mali osvedčiť povinnosť zadokumentovania priestupkov v zmysle § 2 ods. 1 písm. k/ zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore. Poukázal na ustanovenie čl. 46 ods. 1, ods. 2 Ústavy SR a na rozhodnutie I ÚS 26/94, III ÚS 7/08 a tiež na zaujatosť sudcov a obhajcu I. Q., čo je podrobnejšie rozvedené v elektronických podaniach obžalovaného z 10.04.2017 s názvom „Námietka zaujatosti“ a „Porušenie práva na obhajobu“. Uložený trest je vysoký, lebo nebol nikdy súdne trestaný, bol jeden z najlepších policajtov po dobu takmer 15-tich rokov, disciplinárne bol odmenený 32 krát. Dôkazy o úplatku neexistujú, pričom proces s osobou C. I. na špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 4 T 33/2015, nepreukázal spojitosť s jeho trestnou vecou. Závažnosť konania bola nízka, pretože išlo o nepreukázaných 60 eur v čase jeho výpovednej lehoty. Tvrdenie obžalovaného I. Q., že o pokuty sa mali deliť nebola preukázaná a súd nevykonával v tomto smere ním navrhované dôkazy, on 60,- eur neprevzal. Má právo brániť sa v súlade s Ústavou SR. Mal námietky voči postupu nadriadených v služobnom

pomere, preto podal podnet ministrom vnútra SR a ukončil služobný pomer, hoci vedel, že dosiahne znížený výsluhový dôchodok, o čom prokurátor vedel. Aj keď odovzdal služobný preukaz a pomôcky, ktoré ho oprávňovali vykonávať službu policajta, uvoľnený zo služobného pomeru ihneď nebol a bol nútený nastúpiť na výkon služby. Ako vodič počas výpovednej lehoty, nebolo mu umožnené vybrať si nárok na dovolenku. Preto nezneužil právomoc verejného činiteľa, jedine I. Q. podľa ITP a výpovedí svedkov spáchal uvedené skutky, ako jediný riešil priestupky, priznal svoju vinu, lebo bol k tomu tlačенý advokátom (ktorý bol predtým riaditeľom inšpekcie a pozná sa s vyšetrovateľom), ktorý mu navrhol dohodu o vine a treste.

Navrhol vykonať dokazovanie - oboznámením s listom ministrom vnútra, výsluchmi svedkov policajtov z OO PZ Piešťany, ktoré súd zamietol a ktorými by bolo osvedčené zásadné porušenie práva na obhajobu, že vo veci konal orgán činný v trestnom konaní, ktorý mal byť vylúčený, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a na nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia a že sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné a boli porušené základné zásady trestného konania. Obžalovaný I. Q. krivo vypovedal, keď tvrdil, že ja som sa domáhal konať službu s ním, opak bol pravdou, čo bolo potvrdené svedeckou výpoveďou nadriadeného Mgr. M. X.. Prokurátor túto krivú výpoveď nenamietal. V tej súvislosti poukázal na § 2 ods. 10 Tr. por.

Uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov je nemorálny, pretože druhému obžalovanému za rovnaký trestný čin bol uložený trest odňatia slobody na 3 roky s podmieneným odkladom. Neuloženie peňažného trestu bolo správne, nakoľko žije len z dôchodku, má tri deti a pôžičku. Peniaze zo skutkov mal vykázať I. Q., získaný majetkový prospech nebol dôveryhodne preukázaný. Peňažný trest bol I. Q. uložený, lebo je zamestnaný, má vyšší príjem a nemá vyživované osoby. Navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora zamietol ako nedôvodné.

V odvolaní v prospech obžalovaného Q. E. podala odvolanie i jeho manželka Y. E. do výroku o vine a treste, v ktorom súdu vytkla chyby prípravného konania. Nevysporiadanie sa náležite so všetkými skutočnosťami, ktoré boli rozhodujúce pre spravodlivé rozhodnutie vo veci. Nezistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Odopretie práva na spravodlivý proces tým, že v konaní došlo k porušeniu zásad trestného konania tým, že neboli vykonané všetky navrhované dôkazy. Orgány činné v trestnom konaní porušili právo na spravodlivé proces, právo na obhajobu a zásadu kontradiktórnosti. Žiaden z vykonaných dôkazov priamo neosvedčil skutky uvedené v obžalobe a nezistil spoľahlivo páchatelov trestných činov uvedených v napadnutom rozsudku. V ďalšom poukázala na rovnaké dôvody, ako sú rozvedené v odvolaní samotného obžalovaného Q. E.. Pritom zdôraznila, že v dobe skutkov bol postavený do služby nadriadenými, nebol oprávnenou osobou na vykonávanie právomoci verejného činiteľa v rozsahu práv a povinností vyplývajúcich z jeho služobného pomeru, neobstarával veci všeobecného záujmu, a preto jeho konanie počas služby bolo absolútne neplatné, z čoho nevznikajú platné právne účinky. Nemohol sa preto dopustiť žalovaného trestného činu. Spáchanie skutkov kladených mu za vinu poprel, priamo ani cez sprostredkovateľa pre seba alebo pre inú osobu neprijal, nežiadal, ani si nedal sľúbiť úplatok. Nebolo preukázané tvrdenie spoluobžalovaného I. Q., že spoločným konaním po predchádzajúcej dohode pri riešení vodičov za dopravné priestupky, síce priamo nežiadali úplatky, ale najmä tým, že formulovali možnú pokutu veľmi vágne, dokonca podnecovali vodičov, aby si sami navrhli pre nich prijateľnú výšku „pokuty“, navodzovali situácie, využívajúc pri tom svoj „šarm“, ktoré spravidla končili odovzdaním finančnej hotovosti zo strany vodičov, v právnej terminológii poskytnutím úplatku za neštandardné a benevolentné vybavenie priestupku. I. Q. nikdy nevyslovil, nenaformuloval takéto tvrdenie, ani neposkytol takúto svedeckú výpoveď, k formulácii takéhoto vyjadrenia došlo iba v rozsudku. Navyše bol I. Q. skompromitovaný nadriadeným, ktorý vypovedal opak tvrdení. Nemožno preto výpoveď tohto obžalovaného považovať za dôkaz preukazujúci vinu jej manžela. Žiaden zo svedkov vo výpovediach nespoznali obžalovaného ako príslušníka, ktorý by ich kontroloval, ukladal im pokutu v blokovom konaní, alebo prijal od nich úplatok. Zo zvukovo - obrazových záznamov prehratých na hlavnom pojednávaní nebola preukázaná súvislosť prejednávania skutkov obžaloby s osobami svedkov priestupcov. ITP nezachytili osoby priestupcov, miesta činu, kontrolované vozidlá a ich EČV a EČV vozidlá hliadky, navyše dôkazy zaobstarané použitím ITP boli získané nezákonným spôsobom. K

osobnostným a majetkovým pomerom ich rodiny vyzdvihla výstavbu rodinného domu z pôžičky, ktorú doposiaľ splácajú, obojstrannú starostlivosť o výchovu ich troch detí, pomoc širšej rodiny a jej zhoršený zdravotný stav, v dôsledku ktorého je ZŤP. Manželov príjem im postačoval na výdavky v rodine, čo sa však zhoršilo po jeho odchode z polície v roku 2014 pre anonymnú sťažnosť na nadriadených ministrovi vnútra, ku ktorej sa priznal. Preto sa zamestnala ako školníčka s minimálnou mzdou 350,- Eur a manžel dostáva výsluhový dôchodok 416,08 Eur. Manžel bol odsúdený na šesť rokov, a preto má obavy o ich manželstvo, o výchovu detí a o finančnú stránku. Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a oslobodil jej manžela z pod obžaloby pre všetky tri skutky v nej uvedené.

Na podklade podaných odvolaní Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd alebo odvolací súd) podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolania obžalovaného a jeho manželky (ktoré považoval za súčasť odvolania obžalovaného) sú dôvodné, a to aj so zreteľom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 Tr. por.

Predom treba poznamenať, že rozsudok vo vzťahu k I. Q. nadobudol právoplatnosť dňom 17. júla 2017, a preto sa odvolací súd nebude zaoberať rozsudkom vo vzťahu k tomuto odsúdenému.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon (§ 2 ods. 1 Tr. por.).

Podľa § 119 ods. 2 Tr. por. za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. Dôkaznými prostriedkami sú najmä výsluch obvineného, svedkov, znalcov, posudky a odborné vyjadrenia, preverka výpovede namieste, rekognícia, rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, obhliadka, veci a listiny dôležité pre trestné konanie, oznámenie, informácie získané použitím informačno-technických prostriedkov alebo prostriedkov operatívno-pátracej činnosti.

Zásada zákonného procesu vyjadrená v § 2 ods. 1 Tr. por. nadväzuje na ustanovenie čl. 17 ods. 2 Ústavy SR, v zmysle ktorého nikoho nemožno stíhať, alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon („nullus processus criminalis sine lege“). Ide v podstate o vyjadrenie zásady riadneho zákonného procesu, ktorá je najdôležitejšou zásadou trestného konania. Trestné stíhanie je možné viesť len v súlade so zákonom, preto aj postup príslušných orgánov musí byť vždy v súlade so zákonom.

Zákonnosť stíhania, ktorá je výslovne garantovaná v Ústave SR, sa obsahovo prekrýva s podrobnejšou a komplexnejšou garanciou spravodlivého procesu podľa čl. 46 a nasl. Ústavy SR, resp. čl. 6 a 7 Dohovoru a čl. 14 a 15 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach. Záruky zákonnosti stíhania sa týkajú všetkých štádií trestného konania od vznesenia obvinenia až po vyhlásenie konečného rozhodnutia.

Právo na spravodlivý proces je limitom práva na riadny zákonný proces v tom zmysle, že nie každá nezákonnosť sa rovná nespravodlivosti a neústavnosti, ale len taká, ktorá vedie k vine obvineného. Na druhej strane zákonnosť limituje spravodlivosť procesu tým, že nezákonný proces jeho spravodlivosť prinajmenšom ohrozuje najmä v tom, že nemôže viesť k spravodlivému potrestaniu páchatel'a. Prípadné nezákonnosti nie je možné ospravedlniť účelovým konštatovaním, že celková spravodlivosť bola zachovaná a tým bol garantovaný aj spravodlivý proces. Nezákonný proces nemôže prispieť k rozhodnutiu o oprávnenosti trestného obvinenia proti konkrétnej osobe. Rámcom spravodlivého procesu môže byť jedine proces vedený zákonným spôsobom, kde zákonnosť je formou trestného konania a spravodlivosť žiaducou kvalitou jeho obsahu. Zákonnosť musí byť zachovaná nielen pri postupe orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní dôkazov, ale aj ich samotné získanie, vykonávanie a vyhodnotenie.

Z trestného spisu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len špecializovaný trestný súd alebo prvostupňový súd), sp. zn. PK-1T 35/2016, vyplýva, že obžalovaný Q. E. bol uznaný vinným aj na základe rozhodnutia - udelenia súhlasu na použitie ITP - sudcu pre prípravné konanie Krajského súdu v Bratislave z 24.07.2014, sp. zn. KSBA-V-642-1/2014-Ntt-6-416/2014, ktoré si odvolací súd 07.11.2018 vyžiadal od Krajského súdu v Bratislave ako utajovanú písomnosť, kde sa však okrem rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie, nenachádza žiadosť Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby - západ (ďalej len inšpekcia MV SR), ani iné s tým súvisiace písomnosti, hoci ide o prílohu pod č. 1 k č.p. KSBA-V-18/2018-1 SprV/545/2018 a nariaďuje to i ustanovenie § 8a ods. 9 zák. č. 166/2003 Z.z. (na použitie informačno-technického prostriedku - ITP - podľa § 2 ods. 1 písm. c/ zák. č. 166/2003 Z.z. o ochrane pred odpočúvaním, a to na vyhotovenie a využívanie obrazových, zvukových alebo iných záznamov v dobe od 24.07.2014 do 24.10.2014 záujmových osôb práv. Q. E., nar. XX.XX.XXXX S., H. XXX/XX a nstržm. I. Q. s miestom použitia služobné mot. Vozidlo Peugeot ečv: U. XXXS.) a tiež príkazov sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 02.10.2014, sp. zn. BB-ŠTS-V-664-1/14-Ntt-497, podľa § 114 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. por. (na vyhotovenie obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov v služobnom motorovom vozidle OO PZ Piešťany zn. Peugeot 308, ev č. U.-XXXS. s označením „polícia“ a na mieste verejne prístupné v okolí uvedeného služobného vozidla, na čas od 03.10.2014 do 24.00 h 03.01.2015), sp. zn. BB-ŠTS-V-665-1/14-Ntt-498 a sp. zn. BB-ŠTS-V-666-1/14-Ntt-499 podľa § 113 ods. 4 Tr. por. (na sledovanie osoby Q. E. a I. Q. na čas od 03.10.2014 do 24.00 h 03.01.2015) vydané na základe podnetu na podanie návrhu Ministerstvom vnútra SR, sekciou kontroly a inšpekčnej služby, Úradu inšpekčnej služby, odborom inšpekčnej služby západ z 30.09.2014, ČVS: SKIS-456/OISZ-V-2014, Č.p. SKIS-V-191/2014-IS-OISZ, Č.p. SKIS-V-192/2014-IS-OISZ a Č.p. SKIS-V-195/2014-IS-OISZ, akceptované prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky návrhom z 01.10.2014, sp. zn. V GO-V-801-1/2014, sp. zn. V GO-V-802-1/2014 a sp. zn. V GO-V-803-1/2014.

Vo všetkých odôvodneniach príkazov sudcu pre prípravné konanie špecializovaného trestného súdu je poukázané i na obsah obrazovo-zvukového záznamu, ktorý bol vyhotovený na základe rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.07.2014 č.k. KSBA-V-642-1/2014-Ntt-6-416/2014. V nich sa konštatuje, že z obsahu je jednoznačne viditeľné, akým spôsobom vybavuje záujmová osoba riešenie dopravného priestupku jazdy pod vplyvom alkoholu, kedy je evidentne zrejmé, že prevzal sumu 50,- € ako úplatok za to, že neriešil uvedený priestupok predpísaným spôsobom. Uvedený záznam dostatočným spôsobom preukazuje podozrenie z páchania trestnej činnosti korupčného charakteru záujmovou osobou. Konštatované prvostupňový súd preniesol aj do napadnutého rozsudku (str. 12). V ostatnom odôvodnení tento sudca pre prípravné konanie konštatuje iba dôvody uvedené v podnete vyšetrovateľa a návrhu prokurátora, s ktorým sa stotožnil.

V zmysle § 14 Tr. por. pôsobnosť špecializovaného trestného súdu sa vzťahuje, okrem iného aj na: písm. d/ trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 3 a 4 Trestného zákona v súbehu s trestnými činmi podľa písmen b), c), e), f), g), h), i), l) alebo m), písm. e/ trestné činy prijímania úplatku podľa § 328 až 330 Trestného zákona, písm. f/ trestné činy podplácania podľa § 332 až 334 Trestného zákona, písm. g/ trestný čin nepriamej korupcie podľa § 336 Trestného zákona, písm. n/ trestné činy súvisiace s trestnými činmi uvedenými v písmenách a/ až l/ alebo m/, ak sú splnené podmienky na spoločné konanie.

Sudca pre prípravné konanie špecializovaného trestného súdu si zrejme neuvedomil, že rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie Krajského súdu v Bratislave je nezákonné. Bolo totiž vydané nepríslušným súdom - sudcom (§ 4, § 4a zák. č. 166/2003 Z.z.) a to na základe žiadosti inšpekcie MV SR pod č.p. SKIS-V-131-103/2013-IS-OISZ-A z 23.07.2014, bez toho, aby táto žiadosť bola predložená aj príslušnému prokurátorovi. Dôvodom k tomu mala byť tá skutočnosť, že operatívno-pátracou činnosťou boli získané informácie smerujúce k podozreniu o páchaní trestnej činnosti, z ktorej sú podozriví príslušníci PZ práv. Q. E. a nstržm. I. Q., služobne zaradení na OO PZ Piešťany, ktorí počas

výkonu služby zastavujú a kontrolujú v služobnom obvode motorové vozidlá, ktorých vodiči sa dopustili priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, za to im ukladajú na mieste blokovú pokutu, po jej zaplatení im nevydávajú potvrdenie o zaplatení, resp. im dajú potvrdenie o zaplatení blokovej pokuty na nižšiu sumu, než akú zobrali od vodiča, čo neuvedú v administratívnych pomôckach a takto získané peniaze použijú pre vlastnú potrebu.

Práve v dôsledku tohto nezákonného postupu a z neho nezákonne získané záznamy nemohli byť podkladom pre začatie trestného stíhania a vznesenia obvinenia. Orgány činné v trestnom konaní preto podali ďalšie návrhy na vydanie príkazov sudcu pre prípravné konanie špecializovaného trestného súdu. Pritom už informácie získané operatívno-pátracou činnosťou, z ktorých vyplývalo, kto menovite má páchať trestnú činnosť a akého konkrétneho charakteru, čo bolo dostačujúce na to, aby bolo vo veci začaté minimálne trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a v rámci neho prípadne zväziť potrebu použitia ITP. Po ich zistení už nebolo možné postupovať ani podľa zákona č. 166/2003 Z.z. o ochrane pred odpočúvaním.

Z citovaného je zrejmé, že sudca pre prípravné konanie krajského súdu nebol vôbec oprávnený na rozhodnutie o použití ITP v tejto veci. To znamená, že rozhodnutie sudcu krajského súdu je nezákonné. Keďže sudca pre prípravné konanie špecializovaného trestného súdu v príkazoch na vyhotovenie zvukových, obrazových a zvukovo-obrazových záznamov odôvodnil aj týmto nezákonným rozhodnutím sudcu nepríslušného krajského súdu a tiež obsahom takto získaných záznamov, tieto príkazy a na podklade nich získané záznamy sú tiež nezákonné. Prvostupňový súd mal preto toto rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie krajského súdu a na základe neho získané záznamy vylúčiť z dokazovania a k nemu vôbec neprihliadať (§ 7 ods. 3 zák. č. 166/2003 Z.z.). Nakoľko však špecializovaný trestný súd napadnutý rozsudok oprel aj o takto nezákonné získané, vykonané a vyhodnotené dôkazy, stal sa aj tento rozsudok nezákonným. Vyplyva to zo zásady „že aj ovocie z otráveného stromu je otrávené“, a preto musí byť tento rozsudok vo vzťahu k obžalovanému Q. E., bez ďalšieho zrušený.

Vzhľadom na uvedené, pokiaľ ide o ďalšie odvolacie dôvody procesných strán, odvolací súd upozorňuje, že sa bude v ďalšom zaoberať iba tými, ktoré môžu mať význam pre ďalšie konanie na súde prvého stupňa, bez toho, aby nedošlo k predčasnému prejednaní súvisiacich otázok, najmä o vine a treste. Uvedené sa týka aj odvolania prokurátora v neprospech obžalovaného Q. E. ohľadne sprísnenia výrokov o trestoch.

Špecializovaný trestný súd v napadnutom rozsudku (str. 13-14) k námietke obžalovaného týkajúcej sa zákonnosti jeho trestného stíhania Sekciou kontroly a inšpekčnej služby, Úradu inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len inšpekcia MV SR), poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR, s ktorou sa stotožňuje. Dodal, že takýto právny názor je možné zvrátiť len iniciatívou postupom podľa § 283 ods. 5 Tr. por.

Najvyšší súd k tomu uvádza, že ide o podstatnú námietku obžalovaného, ktorá si vyžadovala podrobnejší rozbor a nie iba strohý odkaz na judikatúru, ktorá podľa odvolacieho súdu nie je vôbec ustálená. Ide totiž o závažnú skutočnosť, a to či trestné stíhanie vyšetrovateľom inšpekcie MV SR je, alebo nie je zákonné. Prvostupňový súd za daného stavu mal vyvinúť iniciatívu sám v tom smere, že by prerušil trestné stíhanie a podal návrh na začatie konania pred ústavným súdom v zmysle § 283 ods. 5 Tr. por. Po vydaní nálezov ústavného súdu, ktorý je pre súd záväzný, nič nebráni súdu v zákonom a spravodlivom prejednaní a rozhodnutí veci.

Stanovisko Najvyššieho súdu SR Tpj 62/2015 z 29.09.2015, bod I. či Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, je zákonným subjektom vo vyšetrovaní alebo skrátenom vyšetrovaní podľa Trestného poriadku a podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nebolo prijaté jednomyselne, ale iba tesnou väčšinou.

Navyše aj v súčasnosti, okrem iného v odbornej verejnosti a tiež medzi trestnými sudcami pretrváva

odborná diskusia k postaveniu a kompetenciám inšpekcie MV SR. Senát odvolacieho súdu sa v tejto súvislosti domnieva, že všeobecne záväzný právny predpis nižšej právnej sily, ktorého použitie je v danej trestnej veci rozhodujúce pre rozhodnutie o vine a treste, vyvoláva vážne pochybnosti o tom, či je, alebo nie je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou. Tomu nasvedčuje aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok z 15. mája 2007 vo veci Ramsahai a iní proti Holandsku, sťažnosť č. 52391/99, rozsudok zo 14. decembra 2010 vo veci Mižigárová proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 74832/01, rozsudok z 25. júla 2013 vo veci Kummer proti Českej republike, sťažnosť č. 32133/11, rozsudok zo 16. februára 2012 vo veci Eremiášová a Pechová proti Českej republike), ktorá kladie dôraz na praktickú nezávislosť vyšetrovania a absenciu akýchkoľvek väzieb. V tomto smere inšpekčná služba podriadená priamo ministrovi vnútra spochybňuje atribúty nezávislosti a nezaručuje dôveru verejnosti k monopolu štátu na použitie sily, a to ani vtedy, keď podlieha dozoru prokurátora.

Nad rámec konštatovaného odvolací súd zdôrazňuje, že v zmysle čl. 144 ods. 1, ods. 2 ústavy, sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom. Podľa odseku 2) tohto článku ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci, by mohla odporovať ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu, konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1.

V zmysle § 283 ods. 5 Tr. por. súd preruší trestné stíhanie aj vtedy, ak sa domnieva, že všeobecne záväzný právny predpis nižšej právnej sily, ktorého použitie je v danej trestnej veci rozhodujúce pre rozhodovanie o vine a treste, je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, a podá návrh na začatie konania pred ústavným súdom. Nález ústavného súdu je pre súd záväzný.

Odvolací súd vo všeobecnosti upozorňuje, že ak bol páchatel' uznaný vinným zo spolupáchateľstva k pokračovaciemu prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 20 k § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a v skutku je uvedené aj to, že priestupky (viacerými útokmi) riadne nezadokumentovali, resp. nevykonali žiadne úkony smerujúce k ich objasneniu v rozpore s § 58 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, malo byť i toto konanie právne posúdené v zmysle písmena c/ ods. 1 § 326 Tr. zák. Okrem toho najvyšší súd poukazuje na to, že vypočutí príslušníci Policajného zboru v postavení svedkov Mgr. M. X. a Mgr. I. Q. (bývalý policajt) neboli pred výsluchom zbavení mlčanlivosti príslušným funkcionárom (§ 129 Tr. por. a nasledujúce) a z toho dôvodu nie je možné prihliadať k ich výsluchom. Ide však o pochybenie, ktoré je možné v ďalšom konaní napraviť, samozrejme ak to bude súd považovať za potrebné. Rovnako tak je možné odstrániť písársku chybu v skutkovej vete pod bodom 2/, kde je chybné označenie zákona, namiesto č. 372/1990 Zb. je nesprávne uvedený zákon č. 8/2009 Z.z.

Napadnutý rozsudok teda trpí podstatnými chybami konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci, tiež pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť, alebo neúplnosť jeho skutkových zistení, a preto že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba vykonať ďalšie dôkazy a napadnutým rozsudkom boli porušené aj ustanovenia Trestného zákona.

Najvyšší súd preto podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, ktorý sa týka obžalovaného Q. E. a súdu prvého stupňa podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

V ďalšom konaní súd prvého stupňa je povinný v záujme zákonného a spravodlivého rozhodnutia prednostne konať v zmysle § 283 ods. 5 Tr. por. z dôvodov už vyššie uvedených. Následne po obdržaní rozhodnutia ústavného súdu bude môcť pristúpiť k dokazovaniu v rozsahu, v akom si to bude dôkazná situácia vyžadovať, pričom súd musí prihliadať aj na návrhy procesný strán. Nemôže však prihliadať na

rozhodnutia - udelenie súhlasu na použitie ITP, resp. príkazy - sudcu pre prípravné konanie, či už krajského súdu alebo špecializovaného trestného súdu, ani na záznamy, ktoré boli na podklade nich získané a tiež k terajším svedeckým výpovediam policajtov, a to pre ich nezákonnosť, ktorú už nie je možné v tomto konaní odstrániť.

K ďalším odvolacím námietkam zo strany obžalovaného, jeho manželky, ako aj prokurátora, odvolací súd vzhľadom na pochybenie, ktoré má za následok zrušenie rozsudku vo vzťahu k obžalovanému Q. E., sa nezaoberal. Úlohou súdu I. stupňa však bude, aby sa nimi v rámci dokazovania podrobne zaoberal.

Podľa § 327 ods. 1 Tr. por. súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Na základe vyjadreného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.